

ΓΡΙΜΠΟΒΟΝ

Ὁρεινὸν πυροβολικόν

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκίπισσα Μαρία, ἡγείται, ὡς γνωστὸν, τοῦ πλοιοῦ νοσοκομείου. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπως παραλάβῃ τραυματίας τὸ ἀντιπλοιο-νοσοκομεῖον ἡγαγέσθῃ τὰ νοσοκομιοθῇ ἕνεκα τῆς τρικυμίας εἰς Σκιάθον. Ἡ πριγκίπισσα ἐπωφελομένη τῆς προσεγγίσεως ἐξεδήλωσεν ἀληθινὴν στοργὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ διηγηματογράφου Παπαδιαμάντη. Ἡ πριγκίπισσα, ἀπὸ τὰς μᾶλλον πεπαιδευμένης ἀριστοκρατίας τῆς Γαλλίας, ἔχει μελετήσῃ πολὺ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, θανμάζει δὲ τὰ ἔργα τοῦ Παπαδιαμάντη. Ἐξήτησε τὰ ἐπισκεφθῇ τὸν οἶκον τοῦ διηγηματογράφου, καὶ μεταβᾶσα εἶπε τὴν μητέρα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφάς του, αἵτινες κλαίονσαι ἐκ συγκινήσεως ἐδέχθησαν τὴν ἀπόδοτον ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ὑψηλότητος. Ἡ πριγκίπισσα τὰς ἐφωτογράφησεν, ὡς καὶ τὸ δωμάτιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξέπνευσεν ὁ συγγραφεύς, φωτογραφίαν δὲ αὐτοῦ ἐξήτησε καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὰς ἀδελφάς του. Κατοπιν μετέβη, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς τοῦ διηγηματογράφου εἰς τὸν τάφον του, τὸν ὁποῖον ἐπίσης ἐφωτογράφησε.

★

Ἡ ἐν Βιέννῃ τελειοποιουμένη Ἑλληνὶς κλειδοκρηβιλίστρια δεσποινὶς Λίδα Ἐλλαμπίου, ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της ἐνώπιον τοῦ μουσικοῦ κόσμου τῆς Βιέννης, μετασχούσα τῆς σιγανῆς τῆς σχολῆς τῶν Ἀριστοτεχνῶν τοῦ Βιενναίου Ὁδείου. Ἡ δεσπ. Ἐλλαμπίου πρὸ διετίας εἰσηλθε μετὰ τριῶν ἄλλων μόνον ἐκ τῶν 45 διαγωνιζομένων εἰς τὴν Klavier Meisterschule, εἶπε δὲ μαθήτρια τοῦ Γκοτόρσκι. Ἐπαιξε, συνοδευομένη τῆς δασκάλου, τὸ περὶ φημον κοινόστο τοῦ Μπάχ, κατ'

ἐπεξεργασίαν τοῦ Biondi. Εἰς τὸ α' μέρος (allegro non troppo ed energico) ὅπερ εἶπε καὶ τὸ δυσκολότερον, ἐπέδειξεν ὅλην τὴν τέχνην της.

★

Προτάσει πολλῶν ὁμογενῶν ἐν Κων/πόλει θὰ ἀνεγερθῇ ἀνδριὰς εἰς τὸν ἀέθνηστον Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ'. Πρὸ τῆς ταφῆς, ὑπὸ τοῦ Γάλλον ζωγράφου κ. Λεοσὲν ἐλήφθη ἐκμαγεῖον ὅπερ θὰ χρησιμοποιῇ διὰ τὸ γύμνητον πρόπλασμα. Ἐπίσης ἐπροτάθη ὅπως ὁ ἐν Βαφειοχωρίῳ οἶκος τοῦ Πατριάρχου καταστῇ «Ἐθνικὸς Οἶκος» καὶ συναρθῶσιν ἐν αὐτῇ πάντα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Μέγαν Πατριάρχην ἀντικείμενα (ἔπιπλα, ἔργα, εἰκόνες, ἐνδύματα κ. λ. π.).

Ἐπίσης καὶ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει διὰ κοινοῦ ἐσόντων τῶν μοναχῶν θὰ κατασκευασθῇ μαρμαρινή προτομὴ τοῦ Ἰωακείμ, ἣτις θὰ τοποθετηθῇ ἔξωθεν τῆς μονῆς ἐν ἡ δέμενε.

★

Ἀπέθανεν αἰφνυδῶς ἐν Ἀθήραις ὁ Ἀθανάσιος Βερναδάκης, ἀδελφὸς τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, λίαν ἐνδιαφέροντος, πολλὰς δημοσιονομικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας δημοσιεύσας, ἀφορώσας ἰδίως τὰ Ἑλλ. ἡθῆ καὶ τὴν Μεσσηνικὴν Ἑλλάδα. Πρὶν τῆς ἐκδημιουργίας ἐν τῇ «Πανακρότητι» ἐνδιαφέρονσαν μελέτην του περὶ τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν. Εἶχεν ἐκδόσῃ καὶ πρωτότυπον πραγματεῖαν περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως ὑπὸ Μωάμεδ τοῦ Β'.

★

Τὴν 17 Νοεμβρίου ἡρώηεν ἐν Αἰγῇ ἑκατὸς γενικὴ τῆς διακοσμητικῆς τέχνης ὁργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ «Cercle des beaux arts».

Θεσσαλονίκη

Ο Λευκός Πύργος

Ἡ «Τριετής Καλλ. Ἐκθέσις» ἥτις ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξη εἰς Βουξέλλας τῷ 1913 ἀνεβλήθη, θὰ ὁργανωθῇ δὲ εἰς Γάνδη ἐπ' ἐνκαυρία τῆς Διεθνoῦς Ἐκθέσεως ἥτις θὰ γίνη ἐκεῖ καὶ τοῦ Συνεδρίου τῆς τέχνης καὶ ἀρχαιολογίας. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θὰ γίνωνι τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου van Eyck, ἔργον τοῦ γλύπτου Verhaeck.

★

Ἀπέθανεν ὁ Βέλγος συνθέτης Ἐδμόνδος Tincl, διευθυντῆς τοῦ Ὁδείου τῶν Βουξέλλων, ἐν ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν. Ἦτο δεινὸς κλειδοκμβολιστής. Τῷ 1877 εἶχε λάβῃ τὸ *ric de Rome*. Γνωστότερα ἔργα του εἶνε τὸ ὁρατόριον «Franciscus», ἡ «Sainte godelieve», ἡ «Katarina» καὶ τινες ἐκκλησιαστικαὶ συνθέσεις.

★

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἠγόρασε τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἔζησεν ὁ περιφρμος συγγραφεὺς τοῦ «Ἄν Κιχώτη» Κερβαντὲς εἰς Valladolid. Τὴν οἰκίαν αὐτὴν θὰ μεταβάλῃ εἰς Μουσεῖον ἀντικειμένων σχετικῶς πρὸς τὸν Κερβαντὲς.

★

Ἀπέθανεν ἐν Βουξέλλαις μετὰ βρονυχάτην ἀσθένειαν ὁ δημοσιογράφος Νικ. Νικολαΐδης διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος «L'Orient».

★

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἡ πρωστὴ λογία καὶ συγγραφεὺς φιλολογικῶν μελετῶν Αἰκατερίνη Ι. Ζάροκ. Τὰ φιλολογικὰ ἡμερολόγια τῆς παρελθούσης γενεᾶς, ἰδίως τὸ «Ἀντικόν» τοῦ Ἀσωπίου, σιγντότατα ἐφιλοξέοντι ἱστορικὰ καὶ φιλογολικὰ δοκίμιά της στοιρεγόμενα κατὰ τὸ πλεῖστον περὶ τὴν σύγχρονον Γαλλικὴν φιλολογίαν. Μετέφρασεν ἀριστοτεχνικῶς τὸν «Θεὸν ἐν τῇ φύσει» τοῦ Φλάμιναριώσος. Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν εἶχε τυφλωθῇ.

★

Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας παρεστάθη εἰς τὸ θέατρον «Μισέλ» τῶν Παρισίων νέον ἔργον τῶν κ. κ Γκωδῶ καὶ Κλερὸ τὸ «Νέον κατῳστημα».

★

Εἰς τὸ Μιλᾶνον παρεστάθη νέον ἔργον, ἐπὶ τὸν τίτλον *A mari soddi* τοῦ Ἀμιλέτου Παλέομι. Στρέφεται περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τῶν χωρικῶν τῆς Σικελίας τὴν πλήρη αἰσθημάτων καὶ προλήψεων. Τὸ ἔργον ἀπει-

κονίζει τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἀγροτικού βίου, κριαρχεῖ δὲ ἄκρα αἰσθητικότης. Τὸ δράμα ἐκτυλίσσεται ἐν ἀντιθέσει ἀγρίου ἔρωτος καὶ προληπτικοῦ μίσους δύο οἰκογενειῶν, διηρημένων δι' αἱματογενείας. Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸν Σαριὸν. Ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας μισεῖ τὸν Σαριὸν καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Σαριὸν ἀπεχθάνεται τὴν Μαρίαν ἐνεκα κακοσυνηθείων διαπραχθέντων ἐπὶ τῶν συγγενῶν . . . ἀλλήλεγγώς.

Οἱ δύο νέοι ἀγαπῶνται μυστικῶς, καὶ διὰ τὰ λυτρωθῶν ἀπὸ τὰς καταδύσεις τῶν γονέων ἐτοιμάζονται νὰ γύρουν εἰς Ἀμερικήν. Ὁ πατὴρ τοῦ Σαριὸν προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπέσει καὶ σχεδὸν τὸ κατορθώνει· ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας ἀποθνήσκει ἐκ ογκοπῆς καὶ ἡ Μαρία ἀηληπισμένη παραφρονεῖ καὶ περιφέρεται ὡς ἐπαίτις καὶ τέλος κατατρώγεται ἐπὶ ἀγρίων κυνῶν.

★

Παρεστάθη ἐσχάτως εἰς τὴν Ὀπερα Κωμικὴν νέον ἔργον τῆς κυρίας Φερὰρ καὶ τοῦ Καὶν ἐπὶ τὸν τίτλον «Ἡ ὀρχηστρίς τῆς Πομπηίας». Τὸ κείμενον ἐξήχθη ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τῆς κ. Ζὼν Μπερθερόν καὶ παρουσιάζει τὴν Νόνια, τριφερόν ὑπηρετίριαν τῆς Ἀφροδίτης, τὴν μικρὰν ὀρχηστρίδα τῆς Πομπηίας ἀγαπωμένην ἐπὶ τοῦ εἰδωλολάτρου ζωγράφου Λούστους καὶ ἀγαπῶσαν τὸν νεαρόν Ὑάκινθον, τὸν ὁποῖον ἡ εὐσεβεία φέρει πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πηγαίνει νὰ τὸν εἶρῃ εἰς τὸν Ναόν. Ἐκεῖνος τῇ διαφεύγει, ἀγωνιᾷ ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς ὅπου ἐορτάζεται ἡ ἀνδρικὴ του ἡλικία καὶ ἐκπνέει διακηρύσσων τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ του.

Μινυλὴν

Στρατιῶται Τοῦρκοι πρὸ τοῦ φρουρίου, αἰχμαλώτοι.

* Απεγνωσμένη κλαίει κατά την κηδείαν του.

Τό ἔργον ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ κ. Νουγκέ.

★

* Ο δκαεξαετής Δημ. Δοῖνης, ὅστις ἐξετιμήθη τόσο πολὺ εἰς τὰς συναυλίας τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολίντας, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ἰταλίαν—τὴν χώραν τοῦ μανδολίνου—καὶ ἐθροιάμηνσε.

* Ἐπίσης ἐν Ἀμερικῇ, πλειστοὶ ἱμπρεσάριοι τὸν ἀνέλαβον. Ἐσχάτως εἰς Παρισίους ἔδωκε συναυλίαν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου συμπράξει τῆς δεσπ. Ντονκί τῆς ὁπερὰ τοῦ Λονδίνου, τοῦ κ. Ρεῖ διενδυντοῦ τῆς ὁρχήστρας τοῦ Παρισίου μελοδράματος.

★

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὸ θέατρον Ἐδέμ, ἤρχισε παραστάσεις ὁ θίασος Ποράνη-Παπαστεφάνου.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης οκέπτεται νὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων ἐν Κερκύρᾳ, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης θὰ μεταβῇ εἰς Θεσσαλονίκην νὰ παῖξῃ εἰς τὸ θέατρον Ρόμπατα.

— Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν παίζει θίασος ὑπὸ τὴν κ. Βασιλείαν Στεφάνου, ἥτις ἀπὸ τοῦδε ἐνοικίασεν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ θέρος τὸ «Ἀθήναϊον».

— Ἡ Δεσπ. Κοτοπούλη θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Ἀθηνῶν. Θὰ παῖξῃ ἐκτὸς ἄλλων γνωστῶν ἔργων καὶ δύο, διὰ πρώτην φορὰν, τὴν «Μάρβεθ» καὶ τὸν «Ἀετιδεάν», καὶ κατόπιν θὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην.

★

Εἰς τὸ «Ποικηλικὸν Ἑστιατόριον», ἐν ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα τοῦ Λονδίνου, διωργανώθη τῇ 22 Ν/βρίου συναυλία μετὰ χοροῦ ὑπὲρ τῶν ροσκομιῶν τῶν Ἑλληνίδων ποικηλισσῶν. Τὴν ἐπιτροπὴν ἀπειτέλουν Ἀγγλίδες ποικηλίσσαι, δοῦκισσαι, μαρκησαὶ καὶ λαῖδαι Ἐστέφνη ὑπὸ μοναδικῆς ἐπιτηγίας. Τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁρχήστρας εἶχεν ὁ Ἕλλην μουσουργὸς κ. Λαμπελέ. Κατὰ τὴν συναυλίαν, ἣν διηύθυνεν ὁ κ. Γκροσμὺθ, ἔλαβον μέρος οἱ ἐκλεκτότεροι καλλιτέχναι τοῦ Λονδίνου.

* Ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν θέατρον τοῦ Λονδίνου τοῦ «Ἀγίου Ἰακώβου» ἐπαίχθη ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου ὁ «Πληκτικὸς κόσμος» τοῦ Παγιερῶν ὑπὸ περφημισμένων Ἀγγλων ἡθοποιῶν.

★

* Ἀπεφασίσθη νὰ κοπῇ εἰδικὸν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον διὰ τὰς ροσκομίους κυρίας. Θὰ εἶνε χρυσοῦν, ἀγρυροῦν καὶ χαλκοῦν ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκάστης. Ἐπὶ τῆς μιᾶς προσόψεως θὰ χαραχθῇ ἡ Νίκη, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης χρονολογία περὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

★

* Ἦλθεν ἐκ Παρισίων ὅπως ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἀεροπόρος ὁ Ἕλλην ἡθοποιὸς κ. Α. Μαρδας. Ἐσχάτως εἶχε παῖξῃ εἰς τὸ θέατρον τῶν Βουλευτῶν εἰς μίαν πατωμίαν Βυζαντινῆς ὑποθέσεως, τῆς ὁποίας τὴν μουσικὴν ἔγραψεν ὁ ἐκεῖ Ἕλλην μουσικὸς κ. Τριανταφύλλου.

★

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὀλίγων παραστάσεων, ἃς ἔδωκεν ὁ κ. Θωμᾶς Οἰκονόμου εἰς τὸ «Ἐτονάλ» ἐθαυμάσθη ὁ συμπαθὴς ἡθοποιός, ὁ πλήρης δυνάμειος ἐν τῇ ὑποκρισεί. Εἰς τὴν «Μαρίαν Μαγδαληνὴν» τοῦ Ἑμπελ, τὴν «Μαρκησίαν Πομπαδοῦρ» τοῦ Μπαρφόγκελ, τοὺς «Βουκόλακας» τοῦ Ἰρεν, τὴν «Διπλὴν ζωὴν» τοῦ Στέβενσον, τὴν «Ραδιουργίαν καὶ Ἐρωτα» τοῦ Σίλλερ ἐνεψέχων τοὺς ὁλοῦς του μὲ χαρακτηριστικὴν ἐκφράσιν. Μεγάλην ἐπιτυχίαν εἶχε καὶ ὡς Φηραῶ εἰς τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης», τὴν κομωδίαν τοῦ Μπωμαρσαί, ἐξ ἧς ἐξήχθη τὸ κομμειδύλλον. Καίτοι ἡ παράστασις τοῦ ἔργου χάνει ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς μουσικῆς, ἥτις κατέστησε τὸ ἔργον

δημοφιλέ, ἐν τούτοις ἡ χάρις καὶ ἡ εὐστοργία τοῦ κ. Οἰκονόμου συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἀρέσῃ πολὺ. Ὁραϊότατα ἔπαιξε καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη Παπαχοῖστου.

★

* Ὁ Ἀβερόφειος δραματικὸς διαγωνισμὸς παρῆλθεν μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1911. Οὕτω ἡ κρίσις αὐτοῦ θὰ περιλάβῃ ἐκτὸς τῶν κατὰ τὴν λήξασαν θερινὴν περιόδον παρασταθέντων ἔργων καὶ ὅσα θὰ παρασταθῶν κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος.

★

Εἰς ἐν χωρίον, ὅχι μακρὰν τῶν Παρισίων, οἱ χωρικοὶ κατὰ Κυριακὴν σπρόγγουν ἀνθρώποι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅχι τόσο ἀπο εὐλάβειαν, ὅσον διὰ ν' ἀκούσωσιν ἐν ἐκκλησιαστικῶν ᾄσμα. Τὴν στιγμὴν δηλαδὴ τοῦ «Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαββᾶωθ κλπ.», τὸ ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ χορὸς παύονται καὶ μία ἄρπα ἀκολουθεῖ τὸ ᾄσμα τὸ γλυκύτατον γυναικείας φωνῆς. Ἡ αὐτὴ νεανίς, ὁπισθεν τοῦ περιφράκτου ἀδρατος ἐκτελεῖ καὶ τὰ δύο, παίζει τὴν ἄρπαν καὶ συγχρόνως ἤδει. Ποίει εἶνε αὕτη;

Εἶνε ἡ περιφημὸς χορεύτρια... Κλεῶ-δὲ-Μερῶ!

Αὕτη κατέχει τώρα μίαν ὥραν βίλλαν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἐπειδὴ δὲν χορεύει πλέον, παρὰ μόνον ἰδιαιτέρως, πρὸς εὐχαρίστησιν ἰδίων, ἀφιερῶθαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ψάλλῃ μόνον τὸ «Ἄγιος, Ἄγιος» τὸ ὁποῖον θέλγει τὸν γρηαὸν ἐφημέριον καὶ ἐκπλήττει τοὺς ἀπλοῖ-κοὺς χωρικοὺς.

* Ὅποια μετάπτωσις, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς «Ὀλυμπίας» καὶ τοῦ «Τριανόν», εἰς... τὴν Ἐκκλησίαν!

★

Εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον τῆς Σάρας Μπερνάρ γίνονται ἐοπενομένως αἱ δοκιμαὶ μιᾶς φαντασμαγορίας τὴν ὁποίαν ἐξεπόνησεν ὁ Γιούλιος Λεμαίτε ἀπὸ τὰ παραμύθια τῆς Καλιμῆς καὶ ἐσκηνοθέτησεν ὁ διάσημος ἡθοποιὸς Λονκιανὸς Γαιτριῦ. Τὸ ἔργον ἔχει τίτλον: «Τὸ Κισμέτ» (ἢ Μοῖρα) ἢ τὸ «Λουτρινὸν τοῦ Βεζύρου Μανσοῦρ». Ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν πα' αἰώνων τῆς Ἀνατολῆς, τῶν μεθυστικῶν ὀντάδων καὶ τῶν ἀπαραιμύλων χοντοσερῶν, μὲ τοὺς δούλους τοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς μαύρους, μὲ τὰς ὀδάλισκας καὶ τὰς καλλονὰς τοῦ Χαρεμίον, μὲ τὰ πλοῖσιν ἐδέσματα καὶ τὰς ἐλκυστικὰς διασκευάς, θὰ παρελάσουν χορεύτριαι βαῦδεραι, ἀλμέδες, καὶ ὅ,τι ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ θὰ χορεύσουν καὶ θὰ ποικίλουν τὴν παράστασιν. Τὸ κορίττωμα ὅμως τοῦ «Κισμέτ» θὰ εἶνε τὸ λουτρινόν. Ὁ λουτήρ ἐκ λευκιάτων μαρμάρων θὰ ἔχῃ μῆκος 8 μέτρων, πλάτος 3 καὶ βάθος 1.50. Ὅλαι αἱ ὀδάλισκας θὰ περὶσσουν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ λουθοῦν εἰς 20,000 λίτρας διωγνοῦς ὕδατος, καὶ τέλος ὁ Βεζύρης Μανσοῦρ θὰ ἐμφανισθῇ νὰ ἐκδικηθῇ. Τὸ θέαμα θὰ εἶνε ὅπως ἔξοχον.

★

Εἰς τὸ Σαλόττεμποργ, προάστειον τοῦ Βερολίνου, ὑφύεται ὁ ἀνδριάς τοῦ προέγκριτος Ἀλβέρτου τῆς Πρωσίας, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῶν ἀνακτόρων, τὸ δὲ βάθρον τοῦ ἀνδριάντος κοσμεῖται δι' ἀναγλύφων παριστανῶν μάχας τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870. Εἰς ἐν τῶν ἀναγλύφων τούτων παρίσταται ὁ προέγκριτος Ἀλβέρτος καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Σαξ Μαῖνγκερ ἐφιπποὶ εἰς τὴν μάχην τοῦ Φρενῶ τῆς 31 Αὐγούστου.

Μίαν πρωτὰν οἱ κάτοικοι ἑκκλητικοὶ παρετήρησαν ὅτι τὰ ξίφη τῶν ἀνωτέρω εἶχον ἐντελῶς θραυσθῇ. Ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ δραστηρίως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν.

* Ἀς παρηγορηθῶμεν λοιπὸν ὅτι δὲν εἴμεθα μόνοι εἰς τοὺς βανδαλισμοὺς. Οἱ δὲ Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι ἃς κρατήσουν τὸ γεγονός ὑπὸ σήμεωσιν διὰ νὰ μὴ ἀγανακτοῦν τόσο, ὅταν μνημονεύουν τὰς κατὰ τῶν ἀρχαίων μνημείων τῆς Ἑλλάδος ἐκθέσεις μερικῶν κατοίκων.

★

Ἐθνόσημον

Ὁ ζωγράφος κ. Θών ἐργολέτησεν τὸ ἀνωτέρω δημοσιονόμενον Ἐθνόσημον, τὸ ὁποῖον συνώδευσεν διὰ τῆς ἐξῆς δικαιολογητικῆς ἐπιστολῆς·

«Νομίζω ὅτι κατόπιν τῆς ἀνακήσεως τῶσων χωρῶν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος—ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη πολλὰ δὲν ἔρχονται εἰς χεῖρας μας—δικαιωματικῶς πλέον δύνανται νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐλληνικὸν ἐθνόσημον κατὰ τροπὸν ὥστε νὰ εἰσεέλθῃ καὶ πάλιν ὁ ἱστορικὸς μαῦρος Δικέφαλος αἰγὸς μας, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀναμφισβήτητον σῆμα τῶσων τῆς Ἡπείρου ὅσων καὶ τῆς Μακεδονίας, νὰ μένῃ δὲ ὁ κναρόλεγκος σταυρὸς καὶ ἡ φράσις «Ἰσχίς μου ἢ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ». Πρόχειρον σκότισον μὲν δεικνύει πὺς φαντάζομαι τὴν μεταβολήν, τὴν ὁποίαν θέτω εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀρμόδιων».

Μετὰ τιμῆς

Μιλτιάδης Ν. Θών

Διπλωματοῦχος Βασιλ. Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου

★

Μαχόμενος ἐξώθεν τῶν Ἰωαννῖνων ἐφορεύθη ὁ Κερκυραῖος ποιητὴς Λαυρέντιος Μαβίλης ἥτις λοχαγὸς τοῦ Γαριβαλδινῶ οὔματος, δὲν ἦτο δὲ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ἰλλοιτικὸς χαρακτὴρ, φέσις ποιητικὴ. Ὀλίγα εἶνε τὰ σοφίσματα, τὰ ὅποια ἔγραψε, ἀλλ' ἔχουν αἰσθημα εἰλικρινές. Διετέλεσε βουλευτὴς Κερκυρας κατὰ τὴν Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν, ἦτο δὲ δημοτικιστὴς ἐκ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων.

★

Εἰς τὸ «Φοξόμορ» τῆς Βιέννης ἐδόθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὸ νέον μελόδραμα τινὺ Εὐγενίου Ἀλμπέρτ «Τὰ δεσμά τοῦ ἔρωτος».

— Τὸ λιμπρέτο ἔχει ὑπόθεσιν συνήθη, διότι πρόκειται περὶ ἐνὸς χωρικοῦ, ὅστις δὲν δύνανται νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του διὰ νὰ ρυθῇ εἰς νέαν.

— Ἡ μουσικὴ ὁμοῦς τοῦ Ἀλμπέρτ ἤρρεσε πολὺ, καὶ κατὰ τοὺς Βιενναίους κριτικούς ἐνθιμίζει τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τῶν παλαιότερων ἔργων.

— Εἰς ἕτερον θέατρον τῆς Βιέννης ἐδόθη τὸ δραματοποιηθὲν ἔργον τοῦ Βέρον «20000 λέγας ὑπὸ τὴν θάλασσαν».

— Ὁ 17ετής μουσικὸς συνθέτης Ἑρρίκος Μπίνστοκ, τοῦ ὁποίου τὸ Μελόδραμα «Ζουλεϊμά» παρεστάθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας εἰς διαφόρους γερμανικὰς πόλεις, προσελήφθη ὡς διευθυντὴς τῆς ὁρχήστρας τοῦ Δουρικῶν θεάτρον τῆς Καρλσρούης.

— Ὁ Παῦλος Σονδάν, ὁ κριτικὸς τοῦ «Χρόνου» τῶν

Παρισίων ἐπιτίθεται πολὺν κατὰ τοῦ Πῶλ Μαργκερίτ διὰ τὸ νέον του μυθιστόρημα οἱ «Φαμπρισέ».

— Διότι εἶνε σκοτεινότερον καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀναγνώστον χάνεται εἰς κινεῶνα περιπετειῶν καὶ ἐπεισοδίων, ὅπως λέγει.

— Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην ὁ γνωστὸς Ἰταλὸς δημοσιογράφος Γκίτσι εἰς τῶν συνεργατῶν τινὺ «Μεσατζέρο».

— Ὁ Γκίτσι ἦτο ἡλικίας 43 ἐτῶν καὶ ἦτο ἀκόμη... φοιτητὴς τῶν φρυσικῶν ἐπιστημῶν.

— Τοῦτο δὲ διότι ἤθελε νὰ κατέχῃ ὅλα τὰ διπλώματα τῶν ἐπιστημῶν.

— Εἶχε τὸ δίπλωμα τῆς φιλοσοφίας, τῆς νομικῆς, τῶν μαθηματικῶν. Ἦτο ἐπὶ πλέον μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων.

— Εἰς τὴν Ρώμην ὠνομάζετο ὁ «ἄνηρ τῶν ἑκατὸν διπλωμάτων».

— Ἀπέθανεν ὁ Ε. Μποῦτι, ἐκ τῶν δημοφιλεστέρων συγγραφέων δραματικῶν τῆς Ἰταλίας.

— Ἐγραψε πρὸ πάντων οἰκογενειακὰ δράματα.

★

Μεταξὺ τῶν νεκρῶν τοῦ πολέμου συγκαταλέγεται καὶ ὁ δημοσιογράφος Γεώργ. Χατζηγιαννόπουλος, ἀνήκων εἰς ἐθελοντικὸν σῶμα. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐξέδιδε τὸν «Πύρρον», ἦτο δὲ δοκιμώτατος πολιτικὸς ἀρθρογράφος, ἰδίως δι' ὅ,τι ἀφῆρα τὰ ἀξιοτερικὰ ζητήματα.

★

Εἰς τὸ Λὸς Ἀνζελος τῆς Καλλιφορνίας θανματονεργεῖ εἰς Ἑλλήν ὑπὸ τὸν ὄνομα «Αθ. Σιμακόπουλος καὶ συνεργάζεται μετὰ τὸν θίασον Λομπάρδι. Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες γράφουν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὴν τέχνην του.

★

Εἰς Γερμανὸς ἀρχαιολόγος δωροδοκήσας ἕνα ὑπάλληλον Γαλλικοῦ Μουσείου ἀφῆρσεν ἐν προϊστορικῶν ἀγαθμάτων μεγάλῃς ἀξίας καὶ τὸ ἐδώρησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐνεργεῖ διὰ τὰ ἐπιστραφῇ.

★

Εἰς ἔγγραφον τῆς «Ἐταιρείας τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν συγγραφέων», συγκατῶν τὸν κ. Πρωθυπουργὸν διὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, οὗτος ἀπήντησε διὰ τῆς ἐξῆς ὁραίας ἐπιστολῆς.

Κύριε Πρόεδρε,

Ἐξαιρετικῶς κολακευτικοὶ ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ οἱ εὐγενεῖς λόγοι, οἱ συνοδεύσαντες τὸ ἐπὶ ταῖς ἐθνικαῖς νίκαις συγχαρητήριον γράμμα τῆς «Ἐταιρείας τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν συγγραφέων».

Ὀὐχὶ φιλοφρόνημα, ἀλλὰ δικαιοσύνην ἀνταποδίδων, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οἱ διὰ τοῦ δεξιῶ χειρισμοῦ τοῦ λόγον διαπλάττοντες μετὰ τῆς νέας ἡμῶν φιλολογίας καὶ τὴν ὁργῶσαν εἰς ἀνάγκησιν τῆς πάλαι ὑπεροχῆς ἐθνικῆν ψυχὴν. συνετέλεσαν ἐπίσης τὸ ἐπ' αὐτοῖς εἰς τὴν ἀναβλάστησιν τῶν δαφνῶν, ἃς ἐνθους δρέπει σήμερον ἡ ἡμετέρα Πατρίς.

Ἐλπίζων δὲ νὰ διακηρύξωμεν ταχέως πάντες ὅτι ἐν τῷ θαυμασίῳ εὐρυνθέντι καὶ ὑπὸ τῶσων ἀξιωματικῶν γεγονότων πλαισιωθέντι σταθμῷ τῆς ἐθνικῆς δόξσεως ἀνάλογοι θὰ μεγαλυνθῶσι καὶ αἱ ἐμπνεύσεις καὶ οἱ ἀθληταὶ τῆς τέχνης, οἳ παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε μετὰ τῶν κ. κ. συναδέλφων σας τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρετικῆς πρὸς τοὺς καλοὺς ὑμῶν ἀγῶνας στοργῆς μου.

Ἐλευθέριος Βενιζέλος

Αἱ Βουλγαρικά ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν ὅτι ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος παρήγγειλεν ἐν Βενετία μωσαϊκὴν εἰκόνα ἐαυτοῦ καὶ τῆς συζύγου του, ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ὅπως ἀναρτήσῃ ταύτην εἰς τὴν Ἀγ. Σοφίαν!!

★

Ἀπὸ τὸ νέον ἔτος, θὰ τεθῶσιν εἰς χοῦον τὰ νέα Αἰγυπτιακὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα παρηγγέλθησαν ἤδη ἐν Λονδίνῳ.

Τὰ νέα ταῦτα γραμματόσημα θὰ παριστῶσι τὰς δεξαμενάς τοῦ Ἀσσανῶν, τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Καΐρου, τὴν Σφίγγα, τὸν ναὸν τοῦ Λουξορ, λέμβον εἰς τὸν Νεῖλον, δύο ἀγάλματα τοῦ Ἀμμωνος, ἄποιν τοῦ Φαγιούμ καὶ τὴν Ἀθώρ.

✱ ✱

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Tradizioni Cirenaiiche, per Vincenzo Costanzi. Estratto da «Avsonia» anno VI, 1911.

Ὁ φιλέλλην καὶ διακεκριμένος ἑλληνιστὴς καὶ ἀρχαιολόγος κ. Βικέντιος Κωπτιάνης, καθηγητὴς τοῦ ἐν Πίσῃ τῆς Ἰταλίας Πανεπιστημίου ἐδημοσίευσεν ἐν τόμῳ 5' τῆς «Αὐθωνίας» περὶ τοῦδα τιον μελέτην περὶ τῆς Κυρηναϊκῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ δὲ τῆς μελέτης, Παραδόσεις Κυρηναϊκαί, δεικνύει ὅτι ὁ συγγραφεὺς συνήγαγεν ὅλας τὰς ἀρχαίας παραδόσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν, ἣν διεξεδίχσαν τὰ ἰταλικά τηλεβόλα ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων Ἀράβων.

Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ κ. Κωπτιάνη εἶναι ἐμβριθὴς· φιλοτίμως δὲ ὁ ἔξοχος συγγραφεὺς ἐργασθεὶς παρέθηκεν ἐν τῇ κειμένῳ πολλαχοῦ αὐτολεξεῖ τὸ ἑλληνικὸν κείμενον τῶν συγγραφέων καὶ ὑπομνηματίζει τὴν μελέτην αὐτοῦ διὰ συνεχῶν παραπομπῶν εἰς τὰς πηγὰς καὶ διὰ ποικίλων ἄλλων σημειώσεων.

Περικλῆους Χ. Ἀποστολίδου, Αἱ Παγασαὶ ἐξεταζόμεναι διὰ τῶν αἰώνων. Τὰ Παγασαῖα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα. Ἐν Ἀθήναις 1912.

Ὁ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τοῦ Βόλου καὶ φιλάρχαιος Θεσσαλὸς κ. Περικλῆς Χ. Ἀποστολίδης, ἐδημοσίευσεν μελέτην περὶ τῶν ἀρχαίων Παγασῶν ἐξεταζομένων διὰ τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Παγαπητικῶν εὐρημάτων, ἐκτετυπωμένην ἐπὶ σιελποῦ χάρτου καὶ συνοδευομένην ὑπὸ 15 μὲν παραθετων πινάκων ἐν τῇ κειμένῳ, πλείστον δὲ εἰκόνων.

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἐξ 78 σελίδων. Ἐν αὐτῷ ὁ συγγραφεὺς φερόται ὡς μεταχειριζόμενος τὴν γραφίδα οὐχὶ διὰ τοῦ νοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας, διότι τὸν ἄνθρωπον ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς τὴν παιδείαν δὲν ἦρκεσαν νὰ σβέσουν οὔτε ἡ ἐβδόμηκονταετὴς ἡλικία αὐτοῦ, οὔτε αἱ ἐκ τοῦ κτηθέντος πλοῦτος συνεπαγόμεναι μυρία ἄλλα ἐμπορικὰ καὶ βιομηχανικὰ ἀγρολῖαι, ἀλλ' ὡς νεανίας ἡβάζων λαμβάνει τὸν κάλαμον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ψάλλει ὡς ἄλλος Ῥήγας τὸν ὕμνον τῆς παιδείας καὶ τῆς καλλιτεχνίας.

Φύτει λάτρης ὢν τοῦ καλοῦ ὁ κ. Π. Χ. Ἀποστολίδης καὶ συνδυάζων τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ διαθέσεις πρὸς τὸν ἐντίμως κτηθέντα πλοῦτον, ἐφρόντισε πρὸς τὴν καλλιτερίαν τοῦ βιβλίου του νὰ ᾖναι ἀνάλογος καὶ ἡ ἐκτύπωσις αὐτοῦ καὶ ὅλη ἡ κομωδότης καὶ ἡ χάρις νὰ διακρίνῃ τὸ κομψὸν τεῦχος.

Ἐν τῇ κειμένῳ παρατίθῃσιν ὁ κ. Ἀποστολίδης καὶ γνώμης ἀξίας πολλοὺ ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς ἀρχαιολόγους, ὡς ὁμολογεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἑφορος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχαιοτήτων κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐν τῇ βιβλιοκρισίᾳ αὐτοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου ἐν τοῖς «Παναθηναίοις», ὅτις ὁμοῦς ἀδίκως μέμμεται αὐτοῦ κ. Ἀποστολίδου, ὡς δῆθεν παραλαβόντος ἐκ τῶν περὶ Παγασῶν δημοσιευθεῖσων ἐκθέσεων αὐτοῦ πολλὰ, χωρὶς νὰ μνημονεύῃ καὶ τὸν συγγραφέα, ἐξ οὗ ἡρῶνται ταῦτα. Διότι ἐάν ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐξορίσκει ἀπλοῦν βλέμμα ἐν σελίδι 29, θὰ ἔβλεπεν ὅτι ὁ κ. Ἀποστολίδης ἐσφαλμένως, ἢ μὲλλον ἐξ ἀγνοίας τὸ τεῖχος τῶν Παγασῶν ἀνάγει εἰς τὴν Πελαγονικὴν ἐποχὴν, ἐνθ' ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς κατασκευασθὲν κατὰ τὸν 4' αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ.

Ἄλλα καὶ εἰς ἄλλας ἀνακριθείας περιέπεσεν ὁ κ. Ἀποστολίδης. Οὕτως ἐν σελίδι 49 γράφει ἐσφαλμένως ὅτι τὸ ὑπὲρ Ἑρμογένους τοῦ Δημητρίους ψήφισμα τοῦ συνεδρίου τῶν Μαγνητῶν παραγγέλλεται ὅπως ἀνδρυνῇ εἰς τε τὰς Παγασὰς καὶ τὴν Ἰωλκὸν, ἐνθ' τοῦναντίον ῥητὴς ἐν τῇ ψηφίσματι διατάσσεται νὰ στηθῇ τοῦτο «ἐν Δημητριάδι, ἐν ᾧ ἂν αὐτὸς αἰρεῖται τόπος». Εἰς τὴν πλάνην δὲ ταύτην περιέπεσαν ὁ κ. Ἀποστολίδης ἐκ προκαταλήψεως, ἀτιμενείας, ἐξ ἧς ἐνίοτε πάτρουσι πολλοὶ ἀρχαιολόγοι. Μήπως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐκ προκαταλήψεως δὲν ἐπέμεινε παραδεχόμενος τὸν λόγον τῆς Γορίτσης ὡς θέτιν τῆς Δημητριάδος;

Ἐν σελ. 20 θεωρεῖ ὁ κ. Ἀποστολίδης τὴν πόλιν ὡς μοναδικὸν ἐπίνειον τῆς ὅλης Θεσσαλίας. Ἡμεῖς ὁμοῦς θεωροῦμεν ὅτι ἡ Πύρατος καὶ αἱ Φθιώτιδες Θῆβαι καὶ ἡ Ἄλυσ κείμεναι ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τοῦ Παγαπητικοῦ κόλπου διεφυλονεῖσαν τὰ πρῶτα τοῦ Θεσσαλικοῦ ἐμπορίου ἀπὸ τῆς ἀντιζήλου γείτονος πόλεως, διὸ καὶ ὁ Δημοσθένης λέγει ὅτι οἱ Θεσσαλοὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Φίλιππον νὰ λαμβάνῃ τὰς προσόδους ἀπὸ τῶν λιμένων (Δημοσθ. Ὀλυνθ. Α'. 21, 22-23,) εἰς ταῦτα δὲ ἐάν προσθέσωμεν καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἰπποκράτους: (Π. Εἰρήν. «Θετταλοὶ μὲν μεγίστους πλοῦτους παραλαβόντες καὶ χώραν ἀρίστην καὶ πλείστην ἔχοντες εἰς ἀπορίαν καθεστῆκασιν» ἐάν δηλ. θεωρήσωμεν τοὺς μεγίστους πλοῦτους ὡς προερχομένους ἐκ τῶν λιμένων τῆς Θεσσαλίας, δικαιούμεθα, νομίζομεν, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ λιμὴν τῶν Παγασῶν δὲν ἦτο μοναδικὸς τῆς Θεσσαλίας. Περὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ ζητήματος ἔγραψε καὶ ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἄλλοτε καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ «Θεσσαλίᾳ» τοῦ Βόλου δημοσιευθεῖται μελέτη ἡμῶν περὶ Παγασῶν-Δημητριάδος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Ἀποστολίδου.

Αἱ εἰκόνες, τὰς ὁποίας δημοσιεύει ὁ κ. Ἀποστολίδης εἶναι 1) εἰκόνες παριστῶσαι διαφόρους τοποθεσίας τοῦ τεύχους καὶ τοῦ περιβόλου τῶν Παγασῶν, αἵτινες ὅλως λείπουν ἐκ τῶν ἐκθέσεων τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου. 2) Εἰκόνες παριστῶσαι ἀγνεῖα μυκηναϊκά καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ἀντικείμενα ἐκ τῆς ἰδιαίτης συλλογῆς τοῦ κ. Ἀποστολίδου καὶ 3) εἰκόνες παριστῶσαι τὰς ἐσχάτως ἀνακαλυφθεῖσας ἐγχρόμους πλάκας τῶν Παγασῶν.

Ἀλμυρός.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

